

(Ὁ Φασουλῆς σηκώνεται, τοὺς βουλευτὰς ραντίζει, τοὺς βλέπει ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ πάλιν γονατίζει.)

Φ.—Ναί, Κύριε, ἀπάλλαξον αὐτοὺς τῆς ἀγρυπνίας ἵνα μὴ πάθουν ὄλοι των ἐκ περιπνευμονίας, διότι μὲ τὰ πείσματα τοῦ καθενὸς σαλιάρη κατήνησαν οἱ δυστυχεῖς ὡς εἶδος μπακαλιάρου καὶ εἶναι φόβος δι' αὐτοὺς νὰ χρειασθοῦν ἀβδέλλαις, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκδόρια καθὼς καὶ φουετανέλαις. Ἰδέ, ἰδέ, ὦ Κύριε... φωνάζουν ὄλοι νήστεις καὶ οὐδὲ οὐρεῖ ὡς πρότερον ἢ ἀσθενῆς των κύστις, οὐδὲ ὑγρὸν ἢ στερεὸν ἐκβάλλουν οἱ πατέρες καὶ σκελετοὶ κατήνησαν, φαντάσματα, χολέρας. Ναί, Σαββαώθ, ἐπάκουσον καὶ ἐμὲ τὸν μυιγοχάφτην καὶ πρόσελθε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἀμπελὸν μας ταύτην διότι σὲ καταφυγὴν ἵστας συμφορὰς εὕρισκω...

Π.—Ἀμήν καὶ ἀλληλουῖα καὶ ντόμινο μπαμπίσκο.

(Ὁ Φασουλῆς σηκώνεται καὶ τὸν σταυρὸ τοῦ κάνει καὶ φτύνει κάτω τρεῖς φοραῖς καὶ τρεῖς εἰς τὸ ταβάνι.)

Φ.—Μακράν, ὦ πνεῦμα Σπάρταλη, μακράν καὶ κάθε ἄλλο... ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ σ' ἐκβάλλω καὶ σὲ προστάζω πάραυτα τὰς χεῖρας μου ἐκτείνων ν' ἀφανισθῆς ἐκ τῆς βουλῆς, νὰ πᾶς εἰς τὸ Λονδίνον.

(Ὁ Φασουλῆς τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν σκουντᾷ καὶ σβύνει τὸ ἠλεκτρικόν καὶ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν βουλὴν σφοδρὸν ἀέρος ρεῦμα καὶ χάνεται ὡσάν καπνὸς τοῦ Σπάρταλη τὸ πνεῦμα.)

Φ.—Καὶ σὺ, ὦ Στῆλμαν πονηρέ, δολογραφία, πλάνη... πέτα καὶ σὺ ὀργήγορα μακράν τοῦ Δεληγιάννη.

(Ἀκούει ἓνας κεραυνὸς ἵστα λόγια του αὐτὰ καὶ ὁ Στῆλμαν ὡς τελώνιον ἐκ τῆς βουλῆς πετᾷ.)

Φ.—Μακράν καὶ σὺ ὀργήγορα, ὦ Τάκη τοῦ Βουλπιώτη...

(Ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς βουλῆς ἀκούονται τρεῖς κρότοι καὶ φάντασμα πελώριον μὲ κάπα λερωμένη ἀπὸ τὰ κάτω ἔρχεται καὶ ἀπὸ τὰπάνω βγαίνει.)

Φ.—Μακράν καὶ τᾶλλα πνεύματα, ποῦ προκαλοῦν βρισίδια, ἢ μπουρμπουλῆθραις δηλαδή, τὰ χόρτα, τὰ γρασιδίδια... Ἐξέλθετε καὶ εἰσέλθετε εἰς ὄνους καὶ εἰς χοίρους, εἰς Καννιβάλους, Σειληνοὺς, Πριάπους καὶ Σατύρους καὶ παύσετε ἱπτάμενα εἰς τῆς βουλῆς τὸν θόλον...

(Ἐξέρχονται δαιμόνια ἐκ τῆς κοιλίας ὄλων καὶ εὐθύς τὸ ποτιστήρι του ὁ Περικλῆς ἀρπάζει καὶ τὰ κρανία μὲ αὐτὸ τῶν βουλευφόρων σπάζει· πλὴν μόλις φεύγει μὲ ὄρμην ὁ Φασουλῆς μεγάλην τὰ πνεύματα εἰσέρχονται εἰς τὴν βουλὴν καὶ πάλιν καὶ τῶν ρητόρων τὴν θερμὴν ἐξάπτουν φαντασίαν καὶ λησμονοῦν τὸν ἀγιασμό καὶ τὴν Ἡμερησίαν.)

Καὶ δλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Κονιάκ τοῦ Τροῖπου ἔξοχον πωλεῖται ἵστοῦ Πετράκη, ἵστοῦ Ναύλερη καὶ ἵστοῦ Πυρῆ καὶ ἵστοῦ Παππαγιαννάκη, ἵστοῦ Ζησιμᾶ, ἵστοῦ Μπόϊλα, ἵστοῦ Φράγκου τοῦ μπακαὶ ὅσο καὶ ἂν πίνης δὲν κτυπᾷ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι. [κάλη Οἶνοι προσέτι εὖσομοι ἐκ τῆς Κεφαλληνίας ποιότητος μοναδικῆς καὶ γεύσεως σπανίας, πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκητῶν καὶ Συκιῶνος οἶνοι, ποῦ ἀμβροσίαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

Ὁ φίλος μας ὁ ἀκριβὸς, ὁ Νίκος Μαντζαβίνος, μὲ πνεῦμα χαριέστατον καὶ δικηγόρος φίνος, ἀφιερῶντων εἰς σπουδὴν καιρὸν του περισσόν, τὸ τοῦ Λαμπις μετέφρασε «Ταξειδί Περισιών.» Ἀφιεροῦται πρὸς ἡμᾶς εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ ἵστην Ἑστίαν τὸ πωλοῦν ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

Ῥεβὸ φρανσέξ ἐξέδωκεν ὁ Σίγμα Πομερέτος, ὅπου εὕρισκει ὁ καθεὶς τοὺς συγγραφεῖς τοὺς Γάλλους, ὡς δῶρον δὲ κατάλληλον διὰ τὸ νέον ἔτος τὴν συνιστῶμεν εἰς μικροὺς καθὼς καὶ εἰς μεγάλους.

Ἰστὸν Πάγον τὸν καὶ Ἀρειον, ἐκεῖ θαρρῶ πλησίον, ἵστοῦ Σοφοκλέους τὴν ὁδόν, πωλοῦν λαμπρὰ τζουρέκια, μεγάλως φημιζόμενα ὡς τὰ τῶν Παρισίων, μὰ καὶ περίφημο καφφέ καὶ ψήνουν καὶ τζουβέκια. Στουπάκης Πί διευθυντῆς καὶ τὴν πατρίδα Χιῶτης καὶ τσουρεκάς ἀθάνατος καὶ ποῦρος πατριώτης.

Ἐβγῆκε καὶ τῶν Κυριῶν κομπὸν Ἡμερολόγιον, διὰ κυρίας συγγραφέν καὶ διὰ πάντα λόγιον, μὰ ἔχει καὶ βαρόμετρον καὶ συμβουλὰς ἐπίσης καὶ ἐξώφυλλον χρωματιστόν, ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης. Περὶ αὐτοῦ δὲ γίνεται μεγάλη ὁμιλία καὶ τὸ πωλοῦν ἀντὶ δραχμῆς ἵστα βιβλιοπωλεῖα.

Συνεπληρώθη κατ' αὐτὰς καὶ ἡ Πινακοθήκη καὶ ἡ Ἑστία ἤρχισε νὰ κἀνη χαρτζηλίκι. Τριανταπέντε χάρτιναι ψωροδραχμαῖς πωλεῖται καὶ νὰ τὴν ἀγοράσετε ἀμέσως, συμπολίται. Εἰκόνες ἐν αὐτῇ λαμπραὶ ζωγράφων διαφόρων καὶ τῶρα τὴν Πρωτοχρονιά τὴν δίδετε καὶ δῶρον.

Μ' ἐξώφυλλον ζωγραφιστόν, ποῦ λὲς πῶς εἶναι κρέμα καὶ σοῦ κινεῖ τὴν δραξιν ὡς ρίψης πρῶτον βλέμμα, ἐβγῆκε ἡ Ἐπετηρὶς ἐκείνη τῆς Ἑστίας μ' εἰκόνας, μὲ ποιήματα καὶ ὑπογραφὰς ἀστείας. Ἡ δὲ τιμὴ τῆς μιᾶς δραχμῆς καὶ προσέτι τοῖς πᾶσι καὶ ἔχει τοῦ Σπᾶ τὴν καλλονὴν, ποῦ ὄλους θὰ σᾶς σπάση.